

BISKOPPEN OVER KØBENHAVNS STIFT

Nørregade 11 · 1165 København K · Telefon 33 47 65 00 · E-mail: kmkbh@km.dk

Den 29.04.20

Kære ansatte og frivillige i Københavns Stift

I denne uge er det syv uger siden, vores kirkedøre blev lukket for at hindre smittespredning. Der er en helt naturlig, pirrende utålmodighed i os efter at fylde vores kirkebygninger med alt det liv, de plejer at være fulde af: gudstjenester, musik, samtaler og i det hele taget meningsfulde møder.

Alle I, der er ansatte eller frivilligt engagerede i folkekirken, bidrager, hver på jeres måde, til at etablere det meningsfulde rum, som kirken udgør. I den tid, vi befinder os i nu, har mange svært ved at holde modet oppe. Så selvom vi må vente lidt endnu med at åbne dørene for offentligheden, har kirken netop nu en helt særlig rolle at spille. Uanset om dørene ind til kirken er lukkede eller åbne, bærer vi på en fortælling, som mennesker kan spejle hele deres eksistens i. Fortællingen om Jesus favner alt det menneskelige og giver os håb og retning, selv når det ser allermørkest ud.

Hverdagen er brudt op. Og den midlertidige undtagelsestilstand, som vi har affundet os med for en tid, ser ud til at vare længere, end de fleste af os nok forestillede os. For tiden er der derfor mange, der er mistroiske, og mange, der tvivler og i det hele taget har svært ved at holde håbet oppe. I fortællingen om Jesus er der plads til det lange perspektiv. Vi bærer fortællingen med os og ved derfor, at det kan være nødvendigt med det lange perspektiv for også at kunne holde det korte ud.

Helt praktisk skal vi i gang med at åbne vores kirke. Landets biskopper arbejder på, at det kommer til at ske i takt med resten af samfundet. Vi har nedsat en taskforce, der i mange uger har arbejdet og fortsat arbejder ihærdigt på at gøre folkekirken gældende med de ressourcer, vi er udstyret med. Jeg er derfor glad for, at regeringen nu er klar til at begynde på planlægningen af, hvordan en gradvis og kontrolleret genåbning af folkekirken kan finde sted. Jeg deltager som repræsentant for landets biskopper sammen med repræsentanter for provster, menighedsråd, faglige organisationer og folkekirkelige uddannelsesinstitutioner og glæder mig til drøftelserne.

Det danske samfund har brug for kirken. Det har brug for det mellemrum, som kirken udgør, som giver plads til, at mennesker kan sunde sig, tænke efter og genopbygge liv og samfund. Hvis ikke vi taler om tro, håb og kærlighed, så ender vi i en gold og afstumpet verden, der glemmer det væsentligste.

Jeg håber, at vi alle vil bruge de erfaringer, vi gør os for tiden til at blive klogere. På os selv og på, hvad der giver mening for os, for folkekirken og for det samfund, som kirken er en del af.

Pandemien kommer til at sætte sig spor i os. Vi har med den fået en besøg af en gæst, som ikke lod sig bremse af nogen grænsebom eller noget hegn. Vi er i en krisesituation, hvor de karaktertræk, som vi hver især er udstyret med, er trådt tydeligere frem. Og når vi kommer ud af den krise, kommer vi til at stå ved en korsvej, hvor vi skal vælge, hvordan vi vil bruge vores erfaringer.

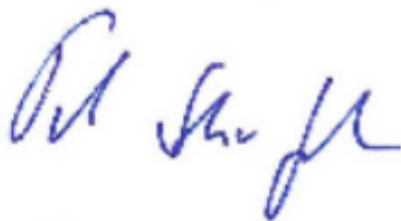
Den norske forfatter Lars Saabye Christensen advarer i sit digt "Liten Trøst" mod, at vi forsøger at gøre pandemien mindre tragisk ved at pakke den ind i velmenende floskler, fx om at modstand gør stærk. Vi skal ikke påstå, at der kommer noget godt ud af det. Der kommer ikke noget godt ud af, at mennesker dør, før de pårørende får sagt farvel til dem. Eller af at mennesker mister deres arbejde, deres hjem og går konkurs.

Hør Lars Saabye Christensens "Liten Trøst" her: <https://www.vgtv.no/video/195351/norge-staar-stille-lars-saabye-christensens-troestende-ord-til-norge?jwsourc=fb&fbclid=IwAR0sRe-Sijvfu2j3peNLqF2A62W864TBglzvSnPwIOg6tSkP-e8KK4M7UNw>

Alligevel håber jeg, at I sammen kan tænke over og tale med hinanden om, hvilken vej vi skal bevæge os, når vi på et tidspunkt kommer ud af undtagelsestilstanden.

Jeg håber derfor også, at I vil deltage i og anspre til samtalen om, hvad det er for et samfund, vi ønsker os. Hvis vi kan omsætte alt det, vi savner, til en længsel efter det gode samfund, så kommer vi ikke bare forslæde ud på den anden side. Så bruger vi de erfaringer, vi gør os i disse måneder, til at pege på, hvad der binder os sammen. Og hvad vi ønsker skal binde os sammen i den fremtid, der ligger og venter på os et sted ude i horisonten.

Mange hilsner

Peter Skov-Jakobsen